

Arrest

nr. 249 707 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X (*alias X*)

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias X*), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MORETUS, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaans nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn van etnische origine. U bent vijftien jaar ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U bent afkomstig uit het dorp Naway Kot, in het district Nader Shah Kot in de provincie Khost. U woonde daar met uw ouders, uw twee zussen en uw broer. Uw vader was arbeider. U trok rond met de koe en hielp uw moeder bij het huishouden.

De dag voor uw vertrek kwamen de taliban langs bij uw moeder toen u niet thuis was. Ze hadden eerder al opgeroepen dat ze één zoon per familie wilden rekruteren en ze kwamen naar u vragen. U kwam thuis en hoorde het nieuws en had veel schrik. Uw moeder en uw oom regelden uw vertrek en u verliet het dorp in juli 2018. Vier dagen later werd uw vader door de taliban opgepakt en meegenomen. Sindsdien is er geen nieuws meer over hem.

Daarnaast verklaarde u dat uw oom problemen had omwille van een landconflict. Hij werd beschoten en schoot terug naar zijn aanvaller. Daarna vreesde hij dat hij opnieuw aangevallen zou worden.

Verder verklaarde u dat u bij een explosie gewond raakte aan uw oog. Sinds uw kindertijd kan u niets zien uit uw linkeroog. U werd hierdoor gepest en beledigd door dorpingen.

U verklaarde nog dat u uw land verliet omwille van de onveilige situatie en de aanwezigheid van Daesh in uw regio.

U kwam aan in België op 10 februari 2019. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 11 februari 2019.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een attest met betrekking tot uw emotionele intelligentie, een brief van de tracing dienst, een plan van uw dorp, uw taskara en die van uw zussen en broer, de documenten van de post en een brief over uw IQ.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die u neerlegde, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Daarnaast legde u een attest en een brief neer waaruit blijkt dat uw emotionele ontwikkeling het niveau van een driejarige evenaart en dat u een lichte mentale beperking heeft. De vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud werd aangepast en uit uw antwoorden kon op geen enkel moment blijken dat het persoonlijk onderhoud te moeilijk was voor u. U gaf op het einde aan dat u alles goed begrepen had (CGVS, p. 17).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u geen broers of zussen heeft (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), vraag 17). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u een broer en twee zussen heeft (CGVS, p. 7). Bij aanvang van dit persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u gelogen heeft over uw broer en zussen omdat u schrik had en niet wist waar ze op

dat moment waren (CGVS, p. 5). Dit klaart echter niet uit waarom u zou liegen over het hebben van broers en zussen. Daarnaast verklaarde u dat uw naam H.(...) A.(...) is (registratie verzoek om internationale bescherming, p. 1). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ liet u deze naam aanpassen naar H.(...) Z.(...) en verklaarde u dat u niet wist wat een familienaam betekent (verklaring DVZ, vraag 1). Op het CGVS verklaarde u dat u deze naam koos omdat u het een mooie naam vindt die u kent uit een serie (CGVS, p. 6), wat getuigt van een wel erg lichte omgang met de waarheid over uw ware identiteit.

Daarnaast verklaarde u dat uw vader enkele dagen na uw vertrek door de taliban werd opgepakt en meegenomen en dat u sindsdien geen nieuws over hem heeft (CGVS, p. 7). Uit de verklaringen die u aflegde bij de DVZ blijkt echter dat uw vader reeds zes of zeven jaar geleden gedood werd door de taliban (verklaring DVZ, vraag 15A). Ook deze tegenstrijdigheid breekt uw algemene geloofwaardigheid af.

Dat u trachtte de asielinstanties te misleiden over kernelementen van uw identiteit, namelijk uw naam en uw familieleden, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan gehecht worden. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen over uw asielmotieven die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo verklaarde u dat de taliban naar uw huis kwamen en uw moeder zeiden dat ze u wilden rekruteren. U was op dat moment niet thuis en de taliban waarschuwden dat ze terug zouden komen om u mee te nemen (CGVS, p. 10). Het is weinig aannemelijk dat de taliban u zouden waarschuwen dat ze u zouden komen halen, zo gaven ze u immers de kans om aan hen te ontsnappen. Het is daarnaast ook weinig aannemelijk dat ze u niet persoonlijk benaderden om u te overtuigen, u zag hen immers vaak op straat en bij de bergen (CGVS, p. 11). Deze onaannemelijkheden breken de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.

Bovendien stroken uw verklaringen over de wijze waarop de taliban zouden rekruteren ook niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. Hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, kan er toch worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrasa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Dat u tegen uw wil en de wil van uw familie zou worden meegenomen met hen, is niet aannemelijk (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met deze onaannemelijkheid, verklaarde u dat uw regio gevaarlijk is en dat twee vrienden van u ook door de taliban werden meegenomen (CGVS, p. 13). Ook deze verklaringen kunnen het CGVS er geenszins van overtuigen dat de Taliban zich in uw geval wel tot deze manier van rekruteren zou hebben gekeerd.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u uw land verliet omwille van de onveilige situatie in uw regio door de aanwezigheid van Daesh (minderjarigenfiche, p. 3). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde u dit element niet aan. Wanneer u met deze verklaringen geconfronteerd werd, antwoordde u dat het moeilijk was om te weten als het om taliban of om Daesh strijders ging (CGVS, p. 14). Dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over wie uw belagers precies waren, brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

U verklaarde nog dat uw vader na uw vertrek door de taliban werd meegenomen en dat u sindsdien geen nieuws meer over hem heeft (CGVS, p. 10). Gezien uw problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn, kan ook aan dit incident niet zomaar geloof gehecht worden. Bovendien verklaarde u bij de DVZ aanvankelijk dat uw vader reeds zes of zeven jaar geleden gedood werd door de taliban (verklaring DVZ, vraag 15A), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het meer recente lot van uw vader nog verder vermindert. Bijgevolg kan er geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden uit uw bewering dat uw vader kort na uw vertrek door de taliban werd meegenomen.

Ook uit uw bewering dat uw vader reeds zes of zeven jaar geleden gedood werd door de taliban (verklaring DVZ, vraag 15A) kan geen nood aan internationale bescherming in uw hoofd worden afgeleid. Immers, zelfs al was dat het geval, de overige problemen die u aanhaalde waren niet geloofwaardig. Daaruit moet afgeleid worden dat al die jaren probleemloos in uw dorp verbleven hebt.

Er zijn geen indicaties dat u nu plots wel nood aan internationale bescherming zou hebben omwille van een incident van zeven jaar geleden.

Verder verklaarde u dat u problemen heeft met uw oog na een explosie toen u nog kind was. U verklaarde uitgelachen en gepest te worden door de dorpelingen en kinderen in uw omgeving omdat u blind bent aan dit oog (CGVS, p. 15-16). Dit element is onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Daarnaast verklaarde u dat uw oom problemen heeft omwille van een landconflict. Hij vreest dat de andere partij hem zou kunnen aanvallen en u zou kunnen betrokken raken als u in het huis aanwezig zou zijn (CGVS, p. 14). Dit is echter een hypothetische bewering waaruit niet afgeleid kan worden dat u een nood aan internationale bescherming heeft. Bovendien verklaarde u dat dit incident reeds lang geleden gebeurde en had u in de jaren erna geen problemen meer (vragenlijst CGVS, vraag 7). Dat u hier in de toekomst plots wel problemen door zou hebben, zonder dat daarvoor enige indicatie was, is niet aannemelijk.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U bracht de taskara's mee van u, uw broer en uw zussen en een zelfgetekende kaart van uw dorp. Deze kunnen hoogstens uw identiteit, herkomst en nationaliteit aantonen, die hier niet betwist worden. Verder bracht u een kopie mee van de documenten van de post. Deze tonen aan dat u post ontving uit Afghanistan, waarover hier geen twijfel bestaat. U legde ook een brief neer van de tracing dienst van het Rode Kruis, waaruit blijkt dat uw oom terug gevonden werd. Ook dit element is geen punt van discussie. Ten slotte legde u ook een attest en een brief neer waaruit blijkt dat uw emotionele ontwikkeling het niveau van een driejarige evenaart en dat u een lichte mentale beperking heeft. De vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud werd aangepast en uit uw antwoorden kon op geen enkel moment blijken dat het persoonlijk onderhoud te moeilijk was voor u. U gaf op het einde aan dat u alles goed begrepen had (CGVS, p. 17). Bijgevolg kunnen ook deze documenten geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van

veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het

geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khost te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 169-173, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 92-95, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 180-185, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Khost behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Khost ruw geschat 615.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 175 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 67 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Khost in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Talibanactiviteiten gerapporteerd worden in de provincie en verschillende andere gewapende groeperingen aanwezig zijn. Het merendeel van de gewelddaden die in Khost plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van IEDs, targeted killings en zoekoperaties. Ook wordt gerapporteerd over activiteiten van opstandelingen en operaties van de veiligheidsdiensten en lokale milities waarbij burgerslachtoffers vallen. Intern ontheemden in de provincie vestigen zoeken hun toevlucht binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Khost actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khost in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khost een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Khost. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

k vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 14, § 4 en 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (KB van 11 juli 2003); een schending van artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en van de samenwerkingsplicht; een schending van artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie; een schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'); een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'); een schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel; en een schending van de artikelen 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

(...)

Daarnaast verklaarde u dat uw vader enkele dagen na uw vertrek door de taliban werd opgepakt en meegenomen en dat u sindsdien geen nieuws over hem heet (CGVS, p. 7). Uit de verklaringen die u aflegde bij de DVZ blijkt echter dat uw vader reeds zes of zeven jaar geleden gedood werd door de taliban (verklaring DVZ, vraag 15A). Ook deze tegenstrijdigheid breekt uw algemene geloofwaardigheid af.

Dat u trachtte de asielinstanties te misleiden over kernelementen van uw identiteit, namelijk uw naam en uw familieleden, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan gehecht worden. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen over uw asielmotieven die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo verklaarde u dat de taliban naar uw huis kwamen en uw moeder zeiden dat ze u wilden rekruteren. U was op dat moment niet thuis en de taliban waarschuwden dat ze terug zouden komen om u mee te nemen (CGVS, p. 10). Het is weinig aannemelijk dat de taliban u zouden waarschuwen dat ze u zouden komen halen, zo gaven ze u immers de kans om aan hen te ontsnappen. Het is daarnaast ook weinig aannemelijk dat ze u niet persoonlijk benaderden om u te overtuigen, u zag hen immers vaak op straat en bij de bergen (CGVS, p. 11). Deze onaannemelijkheden breken de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.

Bovendien stroken uw verklaringen over de wijze waarop de taliban zouden rekruteren ook niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. Hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, kan er toch worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrasa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Dat u tegen uw wil en de wil van uw familie zou worden meegenomen met hen, is niet aannemelijk (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met deze onaannemelijkheid, verklaarde u dat uw regio gevaarlijk is en dat twee vrienden van u ook door de taliban werden meegenomen (CGVS, p. 13). Ook deze verklaringen kunnen het CGVS er geenszins van overtuigen dat de Taliban zich in uw geval wel tot deze manier van rekruteren zou hebben gekeerd.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u uw land verliet omwille van de onveilige situatie in uw regio door de aanwezigheid van Daesh (minderjarigenfiche, p. 3). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde u dit element niet aan. Wanneer u met deze verklaringen geconfronteerd werd, antwoordde u dat het moeilijk was om te weten als het om taliban of om Daesh strijders ging (CGVS, p. 14). Dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over wie uw belagers precies waren, brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

U verklaarde nog dat uw vader na uw vertrek door de taliban werd meegenomen en dat u sindsdien geen nieuws meer over hem heeft (CGVS, p. 10). Gezien uw problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn, kan ook aan dit incident niet zomaar geloof gehecht worden. Bovendien verklaarde u bij de DVZ aanvankelijk dat uw vader reeds zes of zeven jaar geleden gedood werd door de taliban (verklaring DVZ, vraag 15A), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het meer recente lot van uw vader nog verder vermindert. Bijgevolg kan er geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden uit uw bewering dat uw vader kort na uw vertrek door de taliban werd meegenomen.

Ook uit uw bewering dat uw vader reeds zes of zeven jaar geleden gedood werd door de taliban (verklaring DVZ, vraag 15A) kan geen nood aan internationale bescherming in uw hoofd worden afgeleid. Immers, zelfs al was dat het geval, de overige problemen die u aanhaalde waren niet geloofwaardig. Daaruit moet afgeleid worden dat al die jaren probleemloos in uw dorp verbleven hebt. Er zijn geen indicaties dat u nu plots wel nood aan internationale bescherming zou hebben omwille van een incident van zeven jaar geleden.

Verder verklaarde u dat u problemen heeft met uw oog na een explosie toen u nog kind was. U verklaarde uitgelachen en gepest te worden door de dorpingen en kinderen in uw omgeving omdat u blind bent aan dit oog (CGVS, p. 15-16). Dit element is onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Daarnaast verklaarde u dat uw oom problemen heeft omwille van een landconflict. Hij vreest dat de andere partij hem zou kunnen aanvallen en u zou kunnen betrokken raken als u in het huis aanwezig zou zijn (CGVS, p. 14). Dit is echter een hypothetische bewering waaruit niet afgeleid kan worden dat u een nood aan internationale bescherming heeft. Bovendien verklaarde u dat dit incident reeds lang geleden gebeurde en had u in de jaren erna geen problemen meer (vragenlijst CGVS, vraag 7). Dat u

hier in de toekomst plots wel problemen door zou hebben, zonder dat daarvoor enige indicatie was, is niet aannemelijk.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U bracht de taskara's mee van u, uw broer en uw zussen en een zelfgetekende kaart van uw dorp. Deze kunnen hoogstens uw identiteit, herkomst en nationaliteit aantonen, die hier niet betwist worden. Verder bracht u een kopie mee van de documenten van de post. Deze tonen aan dat u post ontving uit Afghanistan, waarover hier geen twijfel bestaat. U legde ook een brief neer van de tracing dienst van het Rode Kruis, waaruit blijkt dat uw oom terug gevonden werd. Ook dit element is geen punt van discussie. Ten slotte legde u ook een attest en een brief neer waaruit blijkt dat uw emotionele ontwikkeling het niveau van een driejarige evenaart en dat u een lichte mentale beperking heeft. De vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud werd aangepast en uit uw antwoorden kon op geen enkel moment blijken dat het persoonlijk onderhoud te moeilijk was voor u. U gaf op het einde aan dat u alles goed begrepen had (CGVS, p. 17). Bijgevolg kunnen ook deze documenten geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Het verweer dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat onder verwijzing naar de schending van artikelen 14, § 4 van het KB van 11 juli 2003 en 24.2 van het Handvest kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich bij het inroepen van de schending van het hoger belang van het kind voornamelijk beperkt tot een uitgebreide algemene, theoretische uiteenzetting zonder hierbij aan de hand van pertinente en concrete argumenten een ander licht te werpen op de vaststellingen en overwegingen in de bestreden beslissing.

Hoewel verzoeker argumenteert dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel als niet-begeleide minderjarige met een lichte mentale beperking en een sociaal-emotioneel ontwikkelingsniveau van een kind van drie jaar, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk kan doen aan de gedane vaststellingen.

Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op 11 augustus 2020 op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud in kwestie uitdrukkelijk aangepast aan de leeftijd en intellectuele capaciteiten van verzoeker en afgenomen door een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* eenvoudige en duidelijke vragen stelde, dat verzoeker goed kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Aan verzoeker werden zowel open als concrete vragen gesteld die peilen naar zijn leefomstandigheden, zijn familie en de feiten die aan de basis van zijn vlucht lagen. Verzoeker legde stukken neer met betrekking tot zijn sociaal-emotioneel ontwikkelingsniveau en verstandelijke capaciteiten, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat hij niet in staat was om een persoonlijk onderhoud te ondergaan. De Raad is in navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook van oordeel dat de door verzoeker afgelegde verklaringen kunnen worden gebruikt in het kader van een beoordeling naar zijn nood aan internationale bescherming.

De Raad stelt hierbij ook vast dat in het document waarin wordt vastgesteld dat verzoeker een sociaal-emotioneel ontwikkelingsniveau heeft dat niet hoger ligt dan een kind van drie jaar, geen enkele toelichting bevat wat dat voor verzoeker specifiek inhoudt, noch op welke wijze het een invloed zou hebben gehad op zijn verklaringen, noch op welke wijze dit verzoekers verklaringen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Ook met betrekking tot het document waarin de heer T. Van Dijckt, teamcoördinator van het Begeleidingshuis JUNO te Schoten, verwijst naar een test die van verzoeker is afgenomen en waaruit zou blijken dat verzoeker een IQ heeft van 73, moet in eerste instantie worden opgemerkt dat de

desbetreffende test zelf niet werd neergelegd, noch dat er duiding wordt gegeven in welke omstandigheden deze test werd uitgevoerd.

Hoe dan ook, ziet de Raad niet in, en verzoeker toont dit ook niet aan in welk opzicht – zijn zogenaamde lage intelligentie ertoe zou leiden dat van hem, iemand die verklaart zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban en die daarbij alleen van Afghanistan naar België is gereisd, niet mag worden verwacht dat hij weet of zijn vader zeven jaar geleden door de taliban werd gedood of dat zijn vader vlak voor zijn vertrek door de taliban werd opgepakt en meegenomen.

Ook ziet de Raad niet in en dit wordt evenmin door verzoeker verduidelijkt op welke wijze zijn vermeende verstandelijke beperking verklaart dat zijn verklaringen omtrent de rekrutering door de taliban niet in overeenstemming met de algemene informatie aanwezig in het administratief dossier is, noch op welke wijze dit zou verschonen dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aanmerkt dat hij zijn land van herkomst ontvlucht omwille van de aanwezigheid van Daesh in zijn regio van herkomst, terwijl hij hiervan op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen melding van maakt om vervolgens bij confrontatie erop te wijzen dat het moeilijk was om een onderscheid te maken tussen taliban en Daesh.

Er kan, ongeacht verzoekers leeftijd en de vaststellingen rond zijn sociaal-emotionele ontwikkeling en de opmerkingen met betrekking tot zijn verstandelijke beperking wel degelijk van hem, een adolescent die beweert een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging te koesteren en hiervoor internationale bescherming vraagt, worden verwacht dat hij zijn vrees voor vervolging op een voldoende eenduidige en concrete manier weet te verwoorden te meer uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker hier zeker tot in staat is aangezien zijn antwoorden veelal helder waren en logisch volgend op de gestelde vragen met een voldoende goed begrip van tijd en plaats. Verzoeker geeft overigens in het verzoekschrift zelf toe dat hij uit eigen beweging en spontaan bijzonder specifieke en precieze informatie heeft gedeeld met de dossierbehandelaar omtrent het dagelijks leven.

Bovendien verklaart verzoeker niet op welke wijze voormelde elementen het wel aannemelijk maken dat de taliban verzoeker zou waarschuwen om hem zo de mogelijkheid te geven aan hen te ontsnappen.

De verwijzing naar algemene rapporten omtrent de ontwikkeling van angst voor het verlies aan steun, en vermijdende coping strategieën ten gevolge van negatieve levensgebeurtenissen volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke

Waar verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal verzaakt aan zijn onderzoeksplicht betreffende de mogelijke vrees om betrokken te raken bij het landconflict waarin zijn oom verzeild geraakt is en naar het EASO-rapport van juli 2020 verwijst dat aangeeft dat landconflicten in Afghanistan een groter wordend probleem zijn die soms hele families of clans behelzen, moet worden opgemerkt dat verzoeker zijn actuele en persoonlijke vrees voor vervolging geenszins aannemelijk maakt.

Uit verzoekers verklaringen bleek immers dat het incident waarbij zijn oom betrokken was reeds lang geleden gebeurde en verzoeker hierdoor zelf geen problemen kende (Vragenlijst, vraag 7; Notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Verzoeker gaf ook aan dat er sinds zijn vertrek niets meer was gebeurd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14), waardoor de bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst plots wel problemen zou hebben niet aannemelijk is. Het EASO-rapport van juli 2020 dat aangeeft dat landconflicten in Afghanistan een groter wordend probleem zijn die soms hele families of clans behelzen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker persoonlijk in zijn land van herkomst actueel werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Verzoeker werpt vervolgens een schending op van artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nu het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen omtrent het lot van zijn vader nooit aan hem heeft voorgelegd.

Vooreerst stelt de Raad vast dat deze argumentatie geen afbreuk doet aan het bestaan van de tegenstrijdigheid. De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het

Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt overigens op dat verzoeker de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot eventueel door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden doch kan geen valabel en specifiek verweer omtrent deze tegenstrijdigheid ontwaren in het verzoekschrift.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij als een verwesterde jongeman kan aanzien worden omdat hij in Europa verbleven heeft, wijst de Raad er voor eerst op dat verzoeker dit pas voor het eerst in zijn verzoekschrift aanhaalt. Voorts beperkt hij zich tot blote beweringen. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in België van hem een dusdanig verwesterde jongeman zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Nergens uit zijn verklaringen is immers gebleken dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond. Verzoeker brengt noch in het kader van zijn persoonlijk onderhoud, noch in het verzoekschrift enig concreet element bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en geïsoleerd zal worden. In dit verband kan er ook nog op worden gewezen dat verzoeker met de verwijzing naar louter algemene informatie bijgevoegd aan het verzoekschrift die geen betrekking heeft op zijn persoon, evenmin de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk maakt. Verzoeker toont derhalve op geen enkele geloofwaardige wijze aan dat zijn langdurige afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Khost actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate

laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khost te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 169-173, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 92-95, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 180-185, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Khost behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Khost ruw geschat 615.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 175 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 67 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Khost in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Talibanactiviteiten gerapporteerd worden in de provincie en verschillende andere gewapende groeperingen aanwezig zijn. Het merendeel van de gewelddaden die in Khost plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van IEDs, targeted killings en zoekoperaties. Ook wordt gerapporteerd over activiteiten van opstandelingen en operaties van de veiligheidsdiensten en lokale milities waarbij burgerslachtoffers vallen. Intern ontheemden in de provincie vestigen zoeken hun toevlucht binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Khost actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoeker geeft te kennen dat uit het meest recente EASO rapport van september 2020 blijkt dat het aantal veiligheidsincidenten sterk is toegenomen, dat Al Qaeda actief is in de regio en dat de KFP onbestraft blijven voor mensenrechtenschendingen, verwijst naar het rapport van UNOCHA “betreffende 28 september – 4 oktober 2020” waarin te lezen valt dat er zes burgers gewond raakten door IED in de provincie Khost en dat er in Khost stad nog drie burgers gedood werden bij een ontploffing alsmede naar het EASO rapport van augustus 2020 waaruit blijkt dat er in de Khost regio ook leden van het Haqqani Netwerk actief zijn.

De Raad stelt vast dat deze informatie geen afbreuk doet aan de hierboven gemaakte beoordeling van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst nu deze informatie in dezelfde lijn ligt en aldus niet aantoont dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd onjuist of achterhaald is. Dat er burgerslachtoffers vallen te betreuren in Afghanistan en dat er geregeld veiligheidsincidenten plaatsvinden, wordt niet betwist en werd terdege in rekening gebracht in voormelde analyse door de commissaris-generaal.

Bovendien blijkt de informatie aangehaald door verzoeker in dezelfde lijn te liggen als de zeer recente informatie die door de verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht.

De provincie Khost werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Khost is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen.

Uit de informatie bijgebracht door de verzoekende partij en de verwerende partij blijkt niet dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Echter, de Raad herinnert er aan dat ook rekening dient te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie (HvJ) een onderscheid maakt tussen twee situaties: (i) de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en (ii) de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

Verzoeker verwijst naar de verwestering die hem zou worden toegeschreven nu hij anders zou worden gepercipieerd doordat hij in Europa verbleven heeft. Vooreerst verwijst de Raad naar wat hierboven reeds werd gesteld inzake het door verzoekers voorgehouden profiel van verwesterde jongeman. Bovendien wordt niet ingezien in welk opzicht de loutere perceptie verwesterd te zijn het risico om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon door willekeurig geweld zou doen toenemen.

De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

Uit het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat verzoeker aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kennen heeft gegeven minderjarig te zijn, aan één oog blind te zijn, het sociaal-emotioneel ontwikkelingsniveau van een kind van drie jaar te hebben en laag begaafd te zijn

– meer bepaald zou hij op basis van een niet nader genoemde test beschikken over een IQ van 73 dat door de commissaris-generaal niet in twijfel wordt getrokken – en blijkt uit de door verzoeker neergelegde stukken dat de teamcoördinator bij het Begeleidingshuis X stelt dat verzoeker voor zijn verdere ontwikkeling specifieke vormen van hulpverlening nodig heeft.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing wel afvraagt of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khost in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, en besluit dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt omwille van zijn persoonlijk omstandigheden. Bovendien stelt de commissaris-generaal vervolgens dat hij niet over elementen beschikt die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad merkt op dat verwerende partij dit standpunt bevestigt in de verweernota.

De Raad kan slechts vaststellen dat bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming eveneens verzoekers medische en mentale problematiek alsmede dit door de verwerende partij niet betwiste laag IQ en beperkte sociaal-emotionele ontwikkeling als persoonlijke omstandigheden mee in overweging dient genomen te worden, wat *in casu* niet concreet is gebeurd.

Waar de verwerende partij in de verweernota te kennen geeft dat de verzoekende partij heeft nagelaten om *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze haar leeftijd en profiel de kans zouden vergroten dat zij het slachtoffer wordt van willekeurig geweld in de provincie Khost, stelt de Raad vast dat de verwerende partij de door verzoeker aangebrachte persoonlijke omstandigheden geenszins in haar beoordeling heeft betrokken.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 september 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF